

Usnesení Nejvyššího soudu ČSR ze dne 30.03.1976, sp. zn. 6 Co 247/75, ECLI:CZ:NS:1976:6.CO.247.1975.1

Číslo: 21/1977

Právní věta: Úkony soudu prvního stupně po podání odvolání účastníka řízení proti rozhodnutí tohoto soudu, jež jsou uvedeny v ustanovení § 210 odst. 2 o. s. ř., není míněno provádění důkazů (§ 122 až § 131 o. s. ř.).

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 30.03.1976

Spisová značka: 6 Co 247/75

Číslo rozhodnutí: 21

Číslo sešitu: 2-3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dokazování, Odvolání, Řízení před soudem

Předpisy: 99/1963 Sb. § 122
§ 210

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Rozhodnutím Úřadu důchodového zabezpečení v Praze z 12. 10. 1972 nebylo vyhověno žádosti navrhovatele, který je od 17. 1. 1969 poživatel plného invalidního důchodu, aby mu byl přiznán invalidní důchod při pracovním úrazu. Toto rozhodnutí bylo odůvodněno poukazem na posudek okresní posudkové komise sociálního zabezpečení, podle něhož navrhovatelova invalidita není způsobena pracovním úrazem, který utrpěl 26. 2. 1968.

Navrhovatel se domáhal ve svém opravném prostředku proti tomuto rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení, aby mu byl přiznán plný invalidní důchod při pracovním úrazu.

Krajský soud v Ostravě přezkoumávané rozhodnutí potvrdil, poněvadž dospěl k závěru, že úraz navrhovatele z 26. 2. 1968 není ani jednou z důležitých a rozhodujících příčin, jež by způsobily nebo dovršily navrhovatelovu plnou invaliditu. Toto usnesení soudu prvního stupně bylo k odvolání navrhovatele zrušeno usnesením Nejvyššího soudu ČSR a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení za účelem doplnění dokazování.

Krajský soud v Ostravě vycházející z posudku krajské posudkové komise sociálního zabezpečení v O. z 24. 2. 1975 znovu potvrdil přezkoumávané rozhodnutí Úřadu důchodového zabezpečení v Praze.

Navrhovatel v odvolání proti tomuto usnesení soudu prvního stupně poukazoval i na to, že úrazu z

26. 2. 1968 předcházely úrazy z roku 1944 na dole D. v S. a ze 14. 5. 1964 na dole D. K. v S.

Na podkladě tohoto odvolání navrhovatele soud prvního stupně začal doplňovat řízení prováděním důkazů výslechem navrhovatele, vyžádáním zpráv organizací, u nichž byl navrhovatel v pracovním poměru v době posledních úrazů, a zejména vyžádáním doplňujících posudků krajské posudkové komise v O. z 11. 9. 1975 a ze 6. 1. 1975.

Nejvyšší soud ČSR zrušil usnesení soudu prvního stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení a k novému rozhodnutí.

Z odůvodnění:

V případě potřeby vyšetří předseda senátu soudu prvního stupně na podkladě podaného odvolání ve smyslu ustanovení § 210 odst. 2 o. s. ř., zda jsou splněny podmínky řízení, opatří zprávy a listiny, jichž s odvolatel dovolává, a provede i jiná podobná šetření. Pod pojem takového šetření nelze však zahrnout provádění dokazování. Pojem šetření ve smyslu ustanovení § 210 odst. 2 o. s. ř. je totiž užší než pojem dokazování podle ustanovení § 120 až § 131 o. s. ř.

Jakmile soud vyhlásí rozsudek (usnesení), je jím podle ustanovení § 156 odst. 3 (§ 167 odst. 2) o. s. ř. vázán. Tím je řízení před soudem prvního stupně skončeno. Tomu však odporuje takový postup soudu prvního stupně, při němž soud přesto pokračuje dále v řízení prováděním důkazů. Účastníci by tím takto byli zkráceni ve svém právu vyjádřit se ke všem důkazům, které byly provedeny (§ 123 o. s. ř.), popřípadě vhodnými dotazy na svědky a znalce přispět k objasnění věci.

Byl proto procesně vadný takový postup soudu prvního stupně, při němž soud v projednávané věci po vyhlášení svého usnesení doplňoval řízení způsobem přesahujícím rámec šetření podle ustanovení § 210 odst. 2 o. s. ř. ve snaze odstranit vadu nedostatečně zjištěného skutkového stavu (§ 221 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.).

Bylo proto usnesení soudu prvního stupně zrušeno. Bude úkolem soudu prvního stupně, aby doplnil řízení v potřebném rozsahu dokazováním zásadně při jednání (§ 122 odst. 1 o. s. ř.).